

Agenda • 19. 8. 2023 • 4 minuty

Das Jízdenka

Marek Švehla

0:00

0:00

1x

Rád jezdím vlakem a baví mě Německo. Výsledkem jsou nostalgické vzpomínky na loňské léto s 9-Euro-Ticket. Pokud by náhodou někdo nevěděl: šlo o dárek berlínské vlády svým covidem uondaným spoluobčanům, mezi které jsem se trochu drze, ale v rámci pravidel vmáčkkl. Měsíční jízdenka v ceně dvou piv pořízená během minuty na internetu umožňovala nasednout na jakýkoli německý regionální vlak, autobus, metro nebo tramvaj a užívat si svobody volného cestování. Výsledkem byly tři spanilé jízdy – k Baltu, do Schwarzwaldu a do údolí Mosely. Spokojená byla i spolková vláda a vymýšlela pokračování. Tak letos vznikl Deutschland-Ticket ve stejných mantinelech za pořad milosrdných 49 eur. Jen cesta k němu je, mírně řečeno, složitější.

Letos plánuji výpravu do Lüneburských vřesovišť, muzea Porúří, Teutoburského lesa nebo katedrály v Cáchách. Opět začínám na webu, ale zrada: lístek se dá koupit jen převodem, chtějí kompletní bankovní údaje a zřízení inkasní platby. Deutsche Bahn totiž počítají s tím, že si budu kupovat lístek dál a dál. Nevědí, že ho chci jen na tenhle měsíc.

0:00

0:00

1x

Reklama

Chatbot mi sděluje, že pokud chci koupit lístek kartou nebo hotově, musím osobně zajít na nějaké nádraží. Gut. Nasedám i s kolem na ranní vlak do Děčína a odtud šlapu podél Labe do Bad Schandau. Je tam prázdně. Paní v pokladně má na mě tedy čas a měří si mě nedůvěřivým pohledem. „Deutschland-Ticket? To by nešlo,“ říká. „Proč ne? Vloni to šlo,“ odporuji. Paní se přísně ptá, odkud jsem. Ukážu prstem k Hřensku. „Měli jste u vás taky 9-Euro-Ticket?“ ptá se dál. Kroutím hlavou, že ne. „A proč si ho kupujete v Německu? Tady je to určené pro Němce,“ dostávám školení jako na mítinku AfD.

Namítám, že jsme v EU, kde jsme si jako zákazníci rovni. „Tohle ale dotují němečtí daňoví poplatníci, a to vy nejste. Takže byste neměl zneužívat dotovaných služeb,“ napomíná mě. Namítnu, že jsem nepřijel poslouchat její názory, a ať mi vysvětlí, jak si můžu koupit ten lístek. Odpovídá, že mi ho neprodá, protože se musí napřed zažádat u německé banky o svolení. Nechápu proč, ale v Bad Schandau už po tom pátrat nebudu. Kupuju si za osm eur obyčejný lístek do Drážďan.

Tam drží na informacích službu mladý Syřan. Ví, o co mi jde. Podává mi formulář a vysvětluje, že si musím založit inkaso. Dochází mi, že se z toho bankovního angažmá nevykrotím. Hledám v mobilu svůj IBAN – dlouhé číslo plné nul. Pak jdu k přepážce, kde svým lístkem na vlak zaměstnávám už třetího člověka.

„Pardon, proč nejde platit kartou?“ navazuji kontakt. „Tak to naše vláda rozhodla,“ krčí rameny paní, znatelně přátelštější než ta v Bad Schandau. Využívám toho a ptám se dál: „Můžu si to koupit jen na měsíc?“ Říká, že ano, ale inkaso se musí obratem zrušit. „Máte štěstí, je desátého. Poslední den, kdy se to dá na další měsíc zrušit.“

Blížíme se do finále. „Chcete čipovou kartu, nebo to pošlete do aplikace?“ ptá se, jak se chci prokazovat průvodčím. Říkám, že do aplikace. Dostávám čipovou kartu a poučení, na jaké adrese ji musím vrátit, až předplatné zruším.

Zkouším to ještě zkomplikovat a ptám se, jestli můžu měsíční lístek koupit i manželce. „Ne, musela by sem přijít a podepsat se,“ zazní zpoza přepážky. „Nemůžu se za ni podepsat já?“ navrhuji. Paní si mě přísně přeměří: „U nás v Německu se lidé nesmí podepisovat za někoho jiného,“ oznamuje. Odpovídám, že to u nás v Česku taky ne, ale že bych ten dokument podepsal svým jménem – jako manžel. „Neberu si přece hypotéku, kupuju lístek na vlak,“ dodávám. Paní to nepřesvědčí. „Druhé předplatné si

pořídte na webu,“ radí mi. „Ale pokud to chcete jen na měsíc, tak to ještě dnes musíte i zrušit.“ Rozumím. Dovolená u sousedů může začít.

0:00

0:00

Mohlo by vás zajímat

 Editorial • 23. 6. 2024 • 3 minuty

Utajované abolice Miloše Zemana

Erik Tabery